

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **L. B.**, zastoupeného Mgr. Michalem Chuchútem, LL. M., advokátem se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o návrhu na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 58/2014 jinému krajskému soudu,

t a k t o :

Návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému krajskému soudu **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se správní žalobou ze dne 2. 4. 2014 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, neboť ve lhůtách dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím nebyla vyřízena jeho žádost o informaci týkající se soudních sporů, v nichž u Městského soudu v Praze vystupuje jako účastník OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o. s.

Městský soud v Praze věc předložil zdejšímu soudu s návrhem na její přikázání jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Tento návrh odůvodnil tím, že žaloba směřuje proti nečinnosti městského soudu, respektive jeho předsedy, a vzhledem k tomu, že by o ní měli rozhodovat soudci tohoto soudu, mohlo by to zavdat důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti. Uvedený názor podpořil i judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, a ze dne 12. 12. 2012, č. j. Nad 101/2012 – 18). Žalobce ve vyjádření k návrhu uvedl, že navrhuje věc přikázat Krajskému soudu v Ústí nad Labem, popřípadě Krajskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu z předpokladu, že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování konkrétní věci představuje na jedné straně zásah do ústavního práva účastníků na zákonného soudce, na druhé může jistě přispět k zachování ústavně zajištěného práva na řádný proces. V kontextu úvah o existenci důvodu pro upřednostnění jednoho z uvedených principů nelze přehlédnout, že vyloučení soudce může být založeno nejen na skutečně prokázané podjatosti konkrétního soudce, nýbrž také tehdy, jestliže lze mít o nepodjatosti soudce rozumnou pochybnost (blíže k tomu náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I ÚS 167/94, in <http://nalus.ussoud.cz>, rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 79, in <http://nssoud.cz>).

Pouhá skutečnost, že žalovaným je soud, jehož soudci mají ve věci rozhodovat, ještě automaticky neznamená, že by všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z jejího projednávání a rozhodnutí (viz například usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12). Nicméně důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze zvažovat v případech, kdy je předmětem řízení rozhodnutí funkcionářů krajského soudu (Městského soudu v Praze) v postavení správního orgánu. To je dáno především tím, že soudní funkcionáři mohou v zákonem stanovených případech a při výkonu justiční správy vystupovat vůči soudcům v hierarchickém postavení. Právě na takovou situaci dopadá městským soudem uváděný rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70. V daném případě jsou však rozhodné okolnosti jiné. Nejvyšší správní soud totiž z předloženého spisu městského soudu zjistil, že dne 13. 5. 2014 bylo tomuto soudu doručeno podání, v němž žalobce bere nečinnostní žalobu zpět. Důvodem pro takový postup byla skutečnost, že žalovaný v mezidobí požadovanou informaci částečně poskytl a částečně žádost odmítl.

V předmětné věci zbývá toliko rozhodnout o zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby. V takovém případě neposuzuje soud věc meritorně; zkoumá pouze podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 47 písm. a) s. ř. s. (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 - 18). Zpětvzetím žaloby (návrhu na zahájení řízení) se posuzování věci přesouvá do čistě procesní roviny. V usnesení o zastavení řízení se tedy městský soud nemůže zabývat věcným posouzením důvodu nečinnosti žalovaného. Předmětem přezkumu tak již není činnost soudních funkcionářů, a nelze proto argumentovat hierarchickým vztahem mezi funkcionáři a soudci, který by mohl založit důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti. Vzhledem k uvedenému na věc nedopadá ani rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, ani usnesení ze dne 12. 12. 2012, č. j. Nad 101/2012 - 18, jimiž městský soud svůj návrh podpořil.

Za popsané situace odpadá důvod poměřovat význam uvedených ústavních principů (zákonný soudce a právo na řádný proces), tudíž rozhodování o delegaci věci, opřené právě o toto zdůvodnění, ztrácí smysl. Návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu, pro které neexistuje žádný zákonem předvídaný důvod, proto Nejvyšší správní soud jako bezdůvodný zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu